

vespre pots venir a saber la resposta; i si es com jo penso i desitjo, soparàs amb nosaltres.

Ve 'l vespre, i'l xicot compareix tot ansiós a la casa: i'l vell lo fa entrar i li diu tot satisfet:—Mira, la resposta te la donarà ella mateixa. Noia!—crida; i s'obra la porta de la sala i compareix la pubilla; i tota sofocada, però coneixent-se-li bé que era d'alegria, li diu que sí, que ella també s'havia agra-dat d'ell, i que seria contenta de que les coses anessin avant.

El minyó va quedar sense paraula per tornar; ell havia volgut demanar la petita, i'l pare, no pensant que's pogués casar primer sinó la pubilla, s'ho havia pres per la gran. Com li deia are an aquella noia, i als seus pares, tan creguts i contents, que allò no anava per ella, que'l seu intent era per la petita? No gosà de cap manera; però tot trasbalsat s'excusà de quedar-se a sopar amb ells,—no hauria pas pogut,—i se'n anà que se li veia lo trastornat que estava; però'ls altres s'ho prengueren per turbació de la mateixa alegria en un home tan encongit com aquell, i'l deixaren anar donant-li comiat fins l'endemà.

Ell que l'endemà a la tarde se'n hi va tot resolt a cridar al pare a soles i a dir-li lo que feia al cas, pera que ell aclarís com volgués el malentés a la noia i la mare. Però justament aquell dia s'esqueia esser el sant d'aquesta: i vetaquí que arriba l'home a la casa, el fan entrar a la sala, i se la troba tota plena dels parents i coneguts que anaven a donar els bons dies a la senyora; i allí me'l presenten a tothom com a promés de la pubilla, que no s'hi veia de cap ull de cofoia que estava. Ne voleu allí d'enhorabones, i de rialletes, i de copets a la espatlla! Llavors sí que'l xicot s'ho vegé per-dut; i determiná d'entornar-se'n a casa seva, i un cop allí parlar-ho amb son germà i la jova, i amb més repós escriure una carta al pare de la noia especificant-li per escrit lo que de paraula ja no's veia amb cor de donar-li a entendre.

Peró heusaquí que l'hereu i la jova li comengaren: que far-rás, que dirás, i quin sofoco per la noia, i quin mal paper da-vant de la família i de les coneixenses i de tota la població, com aquell qui diu, que a hores d'are ja tothom ho sab; i que si la pubilla li desagradava tant; i ell: que no, que tant com desagradar-li, no; i ells: que, doncs, perquè havia de donar aquell mal trago; que aixís com aixís l'altra noia, no sabent res del primer intent, no se'n podia doldre; en fi, en tal ma-nera l'entabanaren i tant incapaç se veia ell de moure tot aquell terratremol per sí sol, i pensant que després de tot, els pares, despitats, la petita ja tampoc li donarien, el bon minyonás no digué res, deixá fer, i fúmere! amb la pubilla's casá.

Are, com va anar-li de casat, no ho volgueu saber; molt ma-lament, diu. Malaventurat l'home que es flux de mena; perque la més grant sort se li pot tornar desgracia. Ja ho veieu.